

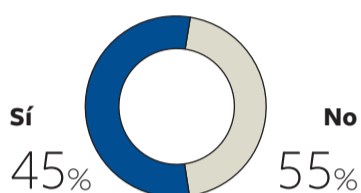
DIARIDETARRAGONA.COM

ENCUESTA@

■ PREGUNTA DE HOY
¿Considera correcto relacionar la selección española con la política?

Vote en nuestra encuesta, que se halla en la página web del Diari, entrando en la dirección www.diaridetarragona.com

■ RESULTADO DE LA PREGUNTA DE AYER
¿Es partidario de una ampliación de horario de las terrazas en verano?

LO MÁS LEÍDO

- 01 La mezquita de Reus, dominada por el sector más extremista
- 02 Más de 1.100.000 personas colapsan Barcelona en defensa del Estatut
- 03 Un traspaso necesario
- 04 Un día para tocar la gloria
- 05 Las terrazas que hay en la Plaça de la Font de Tarragona conviven con el camión de la basura

LO MÁS COMENTADO

- 01 Más de 1.100.000 personas colapsan Barcelona en defensa del Estatut
- 02 Un día para tocar la gloria
- 03 La mezquita de Reus, dominada por el sector más extremista

LÍNEA ABIERTA

Unitat, serenor, ambició i sentit comú

XAVIER MARTÍ

President del Grup Cívic d'Opinió Sentit Comú per Catalunya

El primer fet objectiu que se'n deriva de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut és que ha posat en dubte la capacitat de l'Alt Tribunal per actuar de forma eficaç i eficient en un marge de temps raonable. Però el retard no és un fet casual. Les deliberacions dels magistrats han semblat en moltes ocasions més aviat un debat polític que no pas un debat judicial. Agrupats en dos blocs gairebé monolítics –conservadors i progressistes– els membres del TC han donat la impressió d'estar més pendents de preservar la fidelitat a aquells partits que en van propiciar el nomenament que no pas a l'anàlisi exclusiva i jurídica del text estatutari.

A falta d'un estudi exhaustiu de tot el contingut, sembla fruit d'un exercici final de consens entre tots els magistrats per evacuar un text que pogués resultar assumible per a totes les parts enfrontades. Aquesta tesi de la recerca d'un equilibri explicaria que l'Alt Tribunal hagi deixat intacta, per exemple, la referència a la «nació» del preàmbul de l'Estatut i que, a correu, hagi trufat en paral·lel el text redactat pels magistrats de referències constants a la «indivisió de la nació espanyola». Passa el mateix amb el capítol referit a la llengua, del qual ha quedat preservat el model d'immersió

lingüística a les escoles catalanes, però, al mateix temps, el tribunal assenyala com a anti-constitucional la referència que el català serà «llengua preferent» per a les administracions i mitjans de comunicació públics. En canvi, el tribunal no ha guardat cap equilibri i ha assenyalat sense cap mena de matisació la seva oposició als articles que fan referència a la magistratura, la bilateralitat i el finançament. Sens dubte, Catalunya ha patit una retallada substancial en el projecte d'Estatut que els ciutadans van votar en referèndum i, consegüentment, és natural que s'articuli una resposta que faci visible aquest malestar en defensa de la pròpia dignitat com a país i societat. Però, en primer lloc, la sentència s'ha d'acatar, malgrat que no es comparteixi. Ara és el moment de la unitat de totes les forces polítiques, econòmiques, polítiques i socials, deixant de banda els matisos i els interessos

*La sentència s'ha**d'acatar i després**treballar per**recuperar l'economia*

particulars.

La greu situació política generada per la sentència s'afegeix a la greu crisi econòmica i, per tant, és imprescindible que Catalunya i Espanya no es distreguin i facin tot allò que sigui possible per assentar les bases, com més aviat millor, de la recuperació econòmica. Així doncs, ara toca unitat, serenor i, sobretot, mantenir les ambicions ja expressades en el seu dia però que ara hauran de ser assolides per altres vies que, d'una manera menys vistosa, poden resultar igualment efectives.

És qüestió de posar-s'hi.

LA VOZ DEL LECTOR

EMAIL: cartes@diaridetarragona.com

Sólo se abrirán los mensajes de correo electrónico que lleguen en formato texto

CORREO Diari de Tarragona, Domènec Guansé, 2 43005. Tarragona Fax 977.223013

Las cartas deben tener una extensión máxima de 15 líneas, estar identificadas con el DNI, teléfono y dirección del remitente. El Diari se reserva el derecho de publicación y de resumir el contenido de las cartas. Diari no mantiene correspondencia ni comentarios sobre las cartas.

Declaracions del Sr. Carod-Rovira

■ Diu el Sr. Josep Lluís Carod-Rovira que, «per ser català, no cal ser catòlic». Jo voldria afegir que, per ser catòlic, no cal ser català. A mi em sembla que el Sr. Carod-Rovira confon la gimnàstica amb la magnèsia. Diu també que «el Govern no s'identifica amb cap confessió, i continua confonent les coses; les persones no creuen o deixen de creure en «bloc»: tots catòlics, tots protestants, tots musulmans, tots jueus, tots ateus, etc. Tot el Govern pensen exactament igual?, quina casualitat. Vostè no creu, el respectem, per què no respecta vostè la creença dels altres? Creure no és qüestió de llengua, província o país, és una qüestió personal, que es viu amb responsabilitat pròpia. Vostè demana de cara al futur «un pacte nacional de laïcitat», potser el que vol es un «ramat nacional» de marionetes, tots al mateix pas, amb una única manera de pensar, la seva, és clar.

Berta Rovira Topazi
(Barcelona)

La problemàtica y/o trastorno por estrés posttraumático

■ Cuando ocurre alguna desgracia social como la cercana de Castelldefels, siempre se habla de estrés posttraumático. Los estudios se remontan a la Guerra Civil de los EEUU, cuyos síntomas se relacionaron con las secuelas de esta contienda, tales como irritabilidad crónica, reacciones de sobresalto, y que se caracterizaba por la tendencia a sobrevivir el trauma e incluso más tarde con reminiscencias (flashbacks) emocionales de terror vivido.

A la vez que surgían estos problemas, las feministas afirmaban que trastornos similares se daban entre mujeres y/o niños expuestos a traumas de la vida civil, tales como violaciones sexuales y pedofilia. Toda esta problemática ya fue estudiada por Abraham Kardiner, recogida bajo el título de *Neurosis de guerra*. Este diagnóstico tuvo connotaciones políticas en el interior del pensamiento acerca de las líneas de causalidad de los trastornos mentales. El trastorno que me ocupa sería el diagnóstico psiquiátrico precoz con causa externa y observable, en vez de interno y debida a problemas inherentes en la personalidad y/o estructura orgánica del individuo.

Quienes experimentan emociones vehementes son incapaces

de confrontar la experiencia aterradorizadora y la rechazan de la memoria en forma de disociación. Los nuevos criterios acerca de este trastorno no solo incluyen a las víctimas que lo han vivido, sino a quienes han presenciado la tragedia desde una distancia segura.

Déjeme definir el trauma (siempre cosa atrevida) como cualquier acontecimiento vivido, observado y del que se ha oído hablar a través de los medios de comunicación y que el paciente una vez que se va recuperando física y mentalmente lo reconoce como el suceso traumático que desencadenó

sus síntomas, tales como: depresión, ansiedad y pánico. No caigamos en la equivocación de convertir el problema que me ocupa en categoría canasta o cajón de sastre, donde cabría echar cualquier caso no diagnosticado y/o parecido al que me ocupa.

El trastorno de estrés por trauma ya reclama respetabilidad de exposición en los medios de comunicación, y convertirse en diagnóstico de moda, ya que quien más quien menos en su vida se ha visto envuelto en algún suceso traumático. El *British Medical Journal* del 22/07/07 llega a afirmar que

las reacciones posttraumática no son problemas privados, y cuya responsabilidad de superación corresponde al individuo, sino que son una tarea social. Culpas de las fuerzas sociopolíticas en un momento puntal de la historia, en medio de problemas de diagnóstico entre lo normal (normicistas), del trastorno de estrés posttraumático.

Están los patologistas con problemas de clasificación, tratamiento y manejo, y que se da más en la presencia del psiquiatra forense, para librar la batalla emocional, ya que los síntomas biológicos, psicológicos y sociales del individuo estarán profundamente alterados de por vida.

Francisco M. Vañó Rufas
(Tarragona)

Vergonyós i injust

■ Avui he llegit que el Sr. Millet i el Sr. Montull ja són lliures.

Quan qualsevol persona roba –ja sigui diners, un cotxe, etc.– se'l condemna, i de fet ha de ser així.

Però quan aquests senyors, que ocupen càrrecs públics i cobren uns sous que surten del poble, aprofiten els seus càrrecs –o la posició– per robar milions no els passa res.

És mèrit de l'advocat, el Sr. Pina?, o bé que el jutge ha estat corrupte i ha comprat el seu silenci. És totalment vergonyós i injust. Així, tan sols potenciem els delinqüents de coll blanc.

F. Mirats Molina
(Valls)

CON OTROS OJOS

Envíe sus fotos denuncia, imágenes curiosas o postales a digital@diaridetarragona.com. Las publicaremos en esta sección y en www.diaridetarragona.com

Trabajar con vistas de pájaro

La construcción de una nueva rotonda en la T11, –junto al centro comercial Carrefour– obligó a mover las torres de alta tensión de la carretera, cosa que obligó a estos operarios a ‘volar’ a decenas de metros del suelo para llevar a cabo su trabajo.

FOTO: JORDI SANVISENS